

ΟΜΑΔΑ 2

- ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΜΑΝΗΣ
- ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΛΟΒΟΣ
- ΜΑΡΙΟΣ ΚΟΛΑ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ:2015-2016

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ομάδα μας ασχολήθηκε με την ελληνική γλώσσα στα χρόνια της αυτοκρατορίας του Μεγάλου Αλεξάνδρου, της Βυζαντινής εποχής και στα νεότερα χρόνια.

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΗ (ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΚΟΙΝΗ)

ΟΡΙΣΜΟΣ

Έννοια της κοινής: Η αλλοιωμένη αττική διάλεκτος ονομάστηκε από τους γραμματικούς «Κοινή διάλεκτος», δηλαδή κοινόχρηστη ελληνική γλώσσα της εποχής, και από εμάς σήμερα ονομάζεται Αλεξανδρινή ή Ελληνιστική κοινή, και εκτείνεται χρονικά στην αλεξανδρινή και την αυτοκρατορική εποχή

ΠΗΓΕΣ

Οι γνώσεις μας για την ελληνοιστική κοινή προέρχονται από διάφορες πηγές, από τα γραμματειακά κείμενα, την Παλαιά Διαθήκη, την Καινή Διαθήκη και παπύρους από την Αρχαία Αίγυπτο οι οποίοι είναι η σημαντικότερη πηγή.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Οι έξι αιώνες που καλύπτει ουσιαστικά η Ελληνιστική Κοινή δεν μπορεί να μην επηρέασαν τη γλώσσα τόσο στην απαρχή της όσο και στην εξέλιξή της. Οι διαφορές αφορούν στην γραμματική και στη σύνταξη, στη μορφολογία, στο λεξιλόγιο αλλά ασφαλώς και στη φωνολογία - την προφορά που πλέον είχε αλλάξει δραματικά.

Οι διαφορές από την Αττική διάλεκτο

Οι περισσότερες διαφορές αφορούν σε απλοποιήσεις:

- οι συγγραφείς χρησιμοποιούν λιγότερα επίθετα με ανώμαλα παραθετικά
- αποφεύγουν επίθετα της τρίτης κλίσης όπως και μονοσύλλαβα ουσιαστικά που έχουν ανώμαλη κλίση.
- αποφεύγουν επίσης τα ρήματα σε -μι και πλάθουν ή βρίσκουν και χρησιμοποιούν ρηματικούς τύπους με την κατάληξη -ω.
- αντικαθίστανται οι καταλήξεις του β' αορίστου με τις καταλήξεις του α' αορίστου

BYZANTIO

ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Η επίδραση αυτή υπήρξε αρκετά σημαντική, γιατί το βυζαντινό κράτος είναι στην αρχή του. Το ανατολικό τμήμα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας έχει επίσημη γλώσσα την λατινική ως τον έκτο αιώνα, όποτε η ελληνική γλώσσά αρχίζει να την αντικαθιστά.

ΔΙΑΔΩΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Κατά τη βυζαντινή εποχή με τη διάδοση του Χριστιανισμού από την ελληνόγλωσση εκκλησία, πέρασαν στις γλώσσες των Αρμενίων, Βουλγάρων, Ρώσων, Σέρβων κ.α πολλές ελληνικές λέξεις καθώς και γραμματικοί τύποι και εκφράσεις. Αργότερα, η ελληνική γλώσσα χρησιμοποιήθηκε ευρύτατα από τις δυτικοευρωπαϊκές γλώσσες (γαλλική, αγγλική κ.α) ιδίως στον τομέα της ορολογίας.

ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ

Η καθαρεύουσα είναι λόγια μορφή της Ελληνικής Γλώσσας η οποία προτάθηκε τον 18ο αιώνα και χρησιμοποιήθηκε εκτεταμένα κατά τον 19ο και τον 20ό αιώνα στην Ελλάδα και την Κύπρο από συγγραφείς, εφημερίδες και το Κράτος. Η καθαρεύουσα έχει πολλά στοιχεία από την αρχαία ελληνική γλώσσα και αποτελεί ένα ενδιάμεσο κρίκο με την ελληνική δημοτική γλώσσα. Στην καθαρεύουσα χρησιμοποιείται αποκλειστικά το πολυτονικό σύστημα.

Χρησιμοποιήθηκε από το επίσημο Ελληνικό κράτος μέχρι το 1976, οπότε και καταργήθηκε η χρήση της από τον Υπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων Γεώργιο Ράλλη και επιβλήθηκε η χρήση της νεοελληνικής δημοτικής γλώσσας σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και στη διοίκηση.

ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Μετά την εκπαίδευση η χρήση της δημοτικής επεκτάθηκε στη δημόσια διοίκηση. Με προεδρικό διάταγμα της κυβερνήσεως Ανδρέα Παπανδρέου καθιερώθηκε η χρήση του μονοτονικού συστήματος γραφής. Και το θέμα αυτό είχε μακρά προΐστορία μέσα κυρίως στο πλαίσιο του γλωσσικού ζητήματος αφού πολύ νωρίς υποστηρίχθηκε η ανάγκη απλοποίησης του τονικού συστήματος με εφαρμογή του μονοτονικού.

Ενίοτε, μάλιστα, το θέμα συνδέθηκε, όλως εσφαλμένως και με αστήρικτες προτάσεις φωνητικής γραφής, αντικαταστάσεως δηλαδή του ελληνικού με το λατινικό αλφάβητο για λόγους απλογραφήσεως. Έτσι, έστω και απότομα και εσπευσμένα, δηλαδή χωρίς την απαραίτητη υποδομή και προετοιμασία, λύθηκε οριστικά από την Πολιτεία το γλωσσικό ζήτημα που ταλάνισε επί αιώνες τον τόπο.

Βεβαίως, η βιαστική επίλυση του μεγάλου αυτού θέματος γέννησε τη θέση του γλωσσικού ζητήματος ένα μεγάλο γλωσσικό πρόβλημα, ένα πρόβλημα ποιότητας στη χρήση της νεοελληνικής. Το πρόβλημα όμως αυτό μπορεί με κατάλληλη διδασκαλία της γλώσσας στο σχολείο, καθώς και με την ενημέρωση και με την ευαισθητοποίηση των Ελλήνων σε μία πιο προσεγμένη χρήση της γλώσσας.

Η νεοελληνική γλώσσα όταν δεν αντιμετωπίζεται στενά και μικρόψυχα σε σχέση με τις λόγιες καταβολές της, έχει τη δύναμη μιας μακραίωνης προφορικής και γραπτής καλλιέργειας δηλαδή το μεγαλύτερο προνόμιο που μπορεί να διαθέσει μια σύγχρονη γλώσσα.

**ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΑΣ**